

Arrest

nr. 97 615 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DECROOCH loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer S.A.M.S. als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X geboren in Hilla, Babil. Sinds uw vierde levensjaar woonde u echter in Bagdad. U bent een sjiit van Arabische origine. In 1988 huwde u met A.(...) K.(...) A.(...) M.(...) (O.V. X), een soennietische vrouw van Arabische origine. In 2005 ontving u meerdere dreigementen van de soennietische Al Qaida groepering die de controle had in uw wijk el Khadra. Op 17 juli 2005 ontplofte uw winkel bij de Haifa straat. Op 18 mei 2006 werden u en uw familie uiteindelijk gedwongen om de wijk te verlaten. Jullie verhuisden naar de sjiitische wijk Shaab. Daar verbleef u samen met uw familie in het huis van uw zus Amal. Op 13 juli 2006 werd uw zoon S.(...)

O.(...) A.(...) (O.V. 6.874.123) omwille van zijn soennitische naam aan een controlepost in Shaab opgepakt door leden van het sjiitische Mehdi leger. Twee dagen later werd hij vrijgelaten nadat duidelijk werd dat hij een sjiiet was. Hij had echter toegegeven dat zijn moeder een soennitische vrouw was. Na zijn vrijlating zou uw zoon als gevolg van posttraumatische stress een tijd lang niet meer hebben kunnen praten. Na verloop van tijd praatte hij terug, evenwel al stotterend. Na de vrijlating van uw zoon werd u minstens tienmaal benaderd door het Mehdi leger. Ze eisten dat u zou scheiden van uw echtgenote. Tevens vroegen ze u om geld en zetten ze u onder druk om met hen samen te werken. U kon hen echter steeds afwimpelen met het excuus dat u uw zoon diende te verzorgen. U kon tevens rekenen op de steun van uw schoonbroer die reeds lange tijd in Shaab woonde en de zoon was van de plaatselijke mukhtar. Uw zoon O.(...) woonde in die periode bij familieleden in soennitische wijken zoals 14de Ramadan, Yarmouk, Ma'moud of Haritiya. U bezocht hem regelmatig en verbleef vaak meerdere dagen bij hem om voor zijn verzorging in te staan. Ook uw echtgenote bezocht hem meerdere malen in die periode. Na verloop van tijd werd de toon van de leden van het Mehdi leger echter agressiever en u begon te vrezen voor uw leven. Omdat premier Maliki een wet had uitgevaardigd waardoor burgers die illegaal in huizen verbleven konden worden uitgewezen wilde u terugkeren naar uw huis in el Khadra. Hoewel u wist dat Al Qaida nog steeds aanwezig was in de wijk besloot u om terug te keren. Uw echtgenote keerde op 19 of 20 maart 2011 terug naar de wijk waar ze bij haar familie verbleef om de toestand van het huis te bekijken. U keerde samen met uw zoon O.(...) op 22 maart 2011 terug naar uw huis in el Khadra. Uw andere zoon H.(...) bleef achter in Shaab. Door zijn sjiitische afkomst en naam kende hij daar geen problemen. Bovendien ging hij daar ook naar school. Uw burens vertelden u echter dat de situatie nog niet veilig was. U vertrouwde hen echter niet omdat u dacht dat ze uw huis in beslag wilden nemen. Op 26 maart 2011 vond u evenwel een enveloppe die een kogel bevatte. Jullie vluchtten opnieuw uit de wijk en verbleven sindsdien bij zussen van uw echtgenote in Yarmouk, Haritiya, 14de Ramadan en el Adil. Op 28 augustus 2011 reist u samen met uw familie via Dohuk naar Turkije. Op 30 augustus 2011 reizen jullie verder naar België waar jullie op 9 september 2011 aankwamen en asiel aanvraagden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw gezinsleden, een gerechtelijk dossier over de explosie van uw zaak in 2005, twee lidkaarten van de Baghdad Chamber of Commerce, verschillende aankoopbewijzen van uw zaak, de oprichtingsakte van uw zaak, meerdere rijbewijzen van uzelf en uw echtgenote, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw zoon H.(...) en uw dochter R.(...), een attest van de politie van el Khadra gericht aan de dienst voor Migratie en Ballingschap, een pv van de politie van el Khadra gericht aan de onderzoeksrechtbank van el Kerkh, een medisch rapport van uw zoon Omar, vijf attesten dienstdoende als geboorteakte van de Iraakse ambassade in Brussel en vijf attesten van onmogelijkheid afgegeven door diezelfde ambassade. Tevens legt u kopies voor van het oude nationaliteitsbewijs van uzelf en uw echtgenote, een voedselrantsoenkaart, een oude woonstkaart en de eigendomsakte van uw huis.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u en uw gezinsleden niet in Bagdad kunnen verblijven omwille van sektarische redenen. Als sjiiet zou u niet in soennitische plaatsen kunnen verblijven, als soennitische vrouw zou uw echtgenote niet in sjiitische plaatsen kunnen verblijven (CGVS S.(...), p. 9). Uw zoon O.(...) zou omwille van zijn soennitische naam niet in sjiitische plaatsen kunnen blijven en uw zoon H.(...) zou omwille van zijn sjiitische naam problemen kunnen ondervinden in soennitische wijken (CGVS M.(...), p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en uw familieleden, zelfs tijdens het hoogtepunt van het sektarisch geweld in Bagdad, in zowel soennitische als sjiitische wijken konden verblijven en jullie zich blijkbaar zonder noemenswaardige problemen vrij konden bewegen in de stad. Zo verbleef uw echtgenote tussen 2006 en 2011 hoofdzakelijk in de sjiitische wijk Shaab. Hoewel ze enige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen, kende ze blijkbaar geen ernstige problemen, hoewel de sjiitische extremistische groepering, het Mehdi leger, op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote als soennitische vrouw in hun wijk woonde. Uw echtgenote verplaatste zich verder zonder problemen doorheen Bagdad. Zelf reisde u voortdurend op en neer tussen verschillende wijken en verbleef u afwisselend in zowel soennitische als sjiitische wijken waarbij u, als sjiiet, vreemd genoeg de meeste problemen kende in de sjiitische wijk Shaab. Uw zoon O.(...) verbleef ondanks zijn sjiitische afkomst dan weer hoofdzakelijk in soennitische wijken waar hij geen problemen kende. Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat u en uw gezinsleden omwille van jullie religieuze afkomst en omwille van gevoelige namen in de onmogelijkheid zouden verkeren om in Bagdad te verblijven. Gevraagd waarom

u niet in de schijnbaar veilige wijken bleef wonen, verwijst u overigens enkel naar het feit dat het huis van de familieleden van uw echtgenote te klein zou zijn. Dit laatste argument ondermijnt in grote mate de ernst van uw problemen (CGVS S.(...), p. 3, 13, 17, 18, 22)(CGVS, p. M.(...), p. 3, 8, 9, 10, 11)(CGVS O.(...), p. 2, 3, 4, 6, 9)

Bovendien leggen u en uw gezinsleden enkele verklaringen af die de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder ondermijnen. U verklaart dat u en uw gezin in 2006 gedwongen werden om de wijk el Khadra te verlaten. Deze soennitische wijk zou volgens uw verklaringen volledig onder controle zijn geweest van Al Qaida. Los van het feit dat deze problemen dateren van 2005 en 2006 is het bijzonder bevreemdend en onbegrijpelijk dat u in 2011 zou zijn teruggekeerd naar deze wijk terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van het feit dat Al Qaida nog steeds zeer sterk aanwezig was in el Khadra. U zou zijn teruggekeerd omwille van de wet die door Maliki werd uitgevaardigd waardoor u opnieuw aanspraak kon maken op uw eigen huis (CGVS S.(...), p. 11, 16). Gezien de voorgehouden gebeurtenissen die u en uw familieleden in het verleden zouden hebben meegemaakt, is het echter weinig geloofwaardig dat u zou beslissen om terug te keren naar de wijk waar het leven van uzelf en uw gezinsleden in gevaar was. Aangezien uzelf, uw gezin en de familieleden van uzelf en uw echtgenote in die periode nog allen woonachtig waren in Bagdad mag er worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van de veiligheidssituatie in de verschillende wijken. Uw verklaring dat u de waarschuwing van uw burens niet ernstig nam omdat u hen niet vertrouwde en vreesde dat ze uw huis wilden innemen, kan allerm minst overtuigen. Het blijkt immers dat dezelfde burens tot op heden het huis in uw naam verhuren (CGVS S.(...), p. 6, 7).

*Er kan daarenboven ernstig getwijfeld worden of u in 2011 daadwerkelijk nog bedreigd zou zijn geweest in el Khadra. De documenten van de politie van el Khadra die u voorlegt, bevatten immers informatie die ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze documenten. Zo blijkt vooreerst dat de documenten opgesteld zijn op 21 juni 2011, drie maanden na het voorgehouden dreigement in el Khadra. Dit zou betekenen dat u eens te meer terugkeerde naar de wijk waar het leven van u en uw gezinsleden in gevaar zou zijn, deze keer om deze door u voorgelegde documenten te laten opstellen. Bovendien wordt in beide documenten vermeld dat u op 21 maart 2011 zou zijn teruggekeerd naar el Khadra. U verklaarde echter uitdrukkelijk dat u en uw zoon pas op 22 maart 2011 naar el Khadra terugkeerden. Uw echtgenote zou twee of drie dagen voordien reeds zijn teruggekeerd naar de wijk. Vreemd genoeg wordt in het document eveneens aangegeven dat u sinds die terugkeer op 21 maart 2011 **meerdere** dreigementen zou hebben ontvangen. U beweert echter dat u enkel een enveloppe met een kogel zou hebben gevonden. Het meest opmerkelijke feit is echter terug te vinden in het document bestemd voor de onderzoeksrechtbank van Kerkh. Daarin staat immers aangegeven dat u ontvoerd werd door een terroristische groepering, een gebeurtenis waar u op geen enkel moment melding van maakt in de loop van uw asielprocedure (zie vertaling doc.).*

Na het voorgehouden dreigement van 26 maart 2011 zou u bovendien nog vijf maanden probleemloos in wijken hebben kunnen verblijven waar uw beweerde belagers, leden van Al Qaida, eveneens actief zouden geweest zijn (CGVS, p. 8, 13).

Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe enig geloof te hechten aan uw bewering dat u in 2011 bedreigd werd in el Khadra.

Ook uw verklaringen over de dreigementen van het Mehdi leger in Shaab zijn weinig plausibel te noemen. Volgens uw verklaringen zou u vijf jaar lang het Mehdi leger hebben kunnen afwimpelen met het excuus dat u zich diende bezig te houden met de verzorging van uw zoon. Daarnaast zouden ze gedacht hebben dat u uiteindelijk wel met hen zou samenwerken. Hoewel ze minstens tienmaal de verblijfplaats van uw (soennitische) echtgenote en uzelf zouden hebben bezocht, blijkt er nooit iets te zijn gebeurd (CGVS S.(...), p. 10, 12, 14, 18). Dit alles is weinig plausibel zelfs indien men rekening houdt met het feit dat uw schoonbroer reeds lang in de wijk verbleef en hij de zoon was van de plaatselijke mukhtar. Bovendien stroken deze verklaringen niet met jullie eigen verklaringen over het Mehdi leger. Uw echtgenote verklaart immers dat het Mehdi leger een criminele bende is die nooit zou rekening houden met emoties (CGVS M.(...), p. 7). Zelf geeft u daarenboven aan dat het Mehdi leger genadeloze terroristen zijn (CGVS S.(...), p. 21).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas en laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermeldde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder vermeld, kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten die afkomstig zouden zijn van het politiebureau van el Khadra en stemt de informatie op deze documenten niet overeen met uw verklaringen. Het medisch rapport van uw zoon Omar is enkel een aanwijzing dat de spraakproblemen van uw zoon te wijten zijn aan posttraumatische stress. De oorzaak van deze stress wordt echter nergens vermeld. Bovendien kan dit rapport allerminst beschouwd worden als een bewijs dat u zelf een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging dient te koesteren. Het gerechtelijk dossier heeft enkel betrekking op de ontploffing van uw zaak in 2005, een gebeurtenis die op zich niet volstaat om te kunnen concluderen dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, temeer daar u na dit incident nog zes jaar in Bagdad verbleef. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, werkzaamheden en familiale situatie. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw A.K.A.M. als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 16 mei 1966 geboren in Yarmouk, Bagdad. U bent een soennietische vrouw van Arabische origine. Samen met uw echtgenoot S.(...) A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.874.124) en uw kinderen verliet u Bagdad op 28 augustus 2011. Op 9 september 2011 vroeg u asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en rijbewijs.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot S.(...) A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.874.124). In hoofde van deze laatst werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming aangezien hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet worden geconcludeerd dat u er in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

In het asieldossier van uw echtgenoot besliste het CGVS als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u en uw gezinsleden niet in Bagdad kunnen verblijven omwille van sektarische redenen. Als sjiïet zou u niet in soennietische plaatsen kunnen verblijven, als soennietische vrouw zou uw echtgenote niet in sjiïtische plaatsen kunnen verblijven (CGVS S.(...), p. 9). Uw zoon O.(...) zou omwille van zijn soennietische naam niet in sjiïtische plaatsen kunnen blijven en uw zoon H.(...) zou omwille van zijn sjiïtische naam problemen kunnen ondervinden in soennietische wijken (CGVS Mahdi, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en uw familieleden, zelfs tijdens het hoogtepunt van het sektarisch geweld in Bagdad, in zowel soennietische als sjiïtische wijken konden verblijven en jullie zich blijkbaar zonder noemenswaardige problemen vrij konden bewegen in de stad. Zo verbleef uw echtgenote tussen 2006 en 2011 hoofdzakelijk in de sjiïtische wijk Shaab. Hoewel ze enige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen, kende ze blijkbaar geen ernstige problemen, hoewel de sjiïtische extremistische groepering, het Mehdi leger, op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote als soennietische vrouw in hun wijk woonde. Uw echtgenote verplaatste zich verder zonder problemen doorheen Bagdad. Zelf reisde u voortdurend op en neer tussen verschillende wijken en verbleef u afwisselend in zowel soennietische als sjiïtische wijken waarbij u, als sjiïet, vreemd genoeg de meeste problemen kende in de sjiïtische wijk Shaab. Uw zoon O.(...) verbleef ondanks zijn sjiïtische afkomst dan weer hoofdzakelijk in soennietische wijken waar hij geen problemen kende. Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat u en uw gezinsleden omwille van jullie religieuze afkomst en omwille van gevoelige namen in de onmogelijkheid zouden verkeren om in Bagdad te verblijven. Gevraagd waarom u niet in de schijnbaar veilige wijken bleef wonen, verwijst u overigens enkel naar het feit dat het huis van de familieleden van uw echtgenote te klein zou zijn. Dit laatste argument ondermijnt in grote mate de ernst van uw problemen (CGVS S.(...), p. 3, 13, 17, 18, 22)(CGVS, p. M.(...), p. 3, 8, 9, 10, 11)(CGVS O.(...), p. 2, 3, 4, 6, 9).

Bovendien leggen u en uw gezinsleden enkele verklaringen af die de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder ondermijnen. U verklaart dat u en uw gezin in 2006 gedwongen werden om de wijk el Khadra te verlaten. Deze soennietische wijk zou volgens uw verklaringen volledig onder controle zijn geweest van Al Qaida. Los van het feit dat deze problemen dateren van 2005 en 2006 is het bijzonder bevreemdend en onbegrijpelijk dat u in 2011 zou zijn teruggekeerd naar deze wijk terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van het feit dat Al Qaida nog steeds zeer sterk aanwezig was in el Khadra. U zou zijn teruggekeerd omwille van de wet die door Maliki werd

uitgevaardigd waardoor u opnieuw aanspraak kon maken op uw eigen huis (CGVS S.(...), p. 11, 16). Gezien de voorgehouden gebeurtenissen die u en uw familieleden in het verleden zouden hebben meegemaakt, is het echter weinig geloofwaardig dat u zou beslissen om terug te keren naar de wijk waar het leven van uzelf en uw gezinsleden in gevaar was. Aangezien uzelf, uw gezin en de familieleden van uzelf en uw echtgenote in die periode nog allen woonachtig waren in Bagdad mag er worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van de veiligheidssituatie in de verschillende wijken. Uw verklaring dat u de waarschuwing van uw buren niet ernstig nam omdat u hen niet vertrouwde en vreesde dat ze uw huis wilden innemen, kan allerm minst overtuigen. Het blijkt immers dat dezelfde buren tot op heden het huis in uw naam verhuren (CGVS S.(...), p. 6, 7).

Er kan daarenboven ernstig getwijfeld worden of u in 2011 daadwerkelijk nog bedreigd zou zijn geweest in el Khadra. De documenten van de politie van el Khadra die u voorlegt, bevatten immers informatie die ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze documenten. Zo blijkt vooreerst dat de documenten opgesteld zijn op 21 juni 2011, drie maanden na het voorgehouden dreigement in el Khadra. Dit zou betekenen dat u eens te meer terugkeerde naar de wijk waar het leven van u en uw gezinsleden in gevaar zou zijn, deze keer om deze door u voorgelegde documenten te laten opstellen. Bovendien wordt in beide documenten vermeld dat u op 21 maart 2011 zou zijn teruggekeerd naar el Khadra. U verklaarde echter uitdrukkelijk dat u en uw zoon pas op 22 maart 2011 naar el Khadra terugkeerden. Uw echtgenote zou twee of drie dagen voordien reeds zijn teruggekeerd naar de wijk. Vreemd genoeg wordt in het document eveneens aangegeven dat u sinds die terugkeer op 21 maart 2011 **meerdere** dreigementen zou hebben ontvangen. U beweert echter dat u enkel een enveloppe met een kogel zou hebben gevonden. Het meest opmerkelijke feit is echter terug te vinden in het document bestemd voor de onderzoeksrechtbank van Kerkh. Daarin staat immers aangegeven dat u ontvoerd werd door een terroristische groepering, een gebeurtenis waar u op geen enkel moment melding van maakt in de loop van uw asielprocedure (zie vertaling doc.).

Na het voorgehouden dreigement van 26 maart 2011 zou u bovendien nog vijf maanden probleemloos in wijken hebben kunnen verblijven waar uw beweerde belagers, leden van Al Qaida, eveneens actief zouden geweest zijn (CGVS, p. 8, 13).

Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe enig geloof te hechten aan uw bewering dat u in 2011 bedreigd werd in el Khadra.

erblijfplaats van uw (soennitische) echtgenote en uzelf zouden hebben bezocht, blijkt er nooit iets te zijn gebeurd (CGVS S.(...), p. 10, 12, 14, 18). Dit alles is weinig plausibel zelfs indien men rekening houdt met het feit dat uw schoonbroer reeds lang in de wijk verbleef en hij de zoon was van de plaatselijke mukhtar. Bovendien stroken deze verklaringen niet met jullie eigen verklaringen over het Mehdi leger. Uw echtgenote verklaart immers dat het Mehdi leger een criminele bende is die nooit zou rekening houden met emoties (CGVS M.(...), p. 7). Zelf geeft u daarenboven aan dat het Mehdi leger genadeloze terroristen zijn (CGVS S.(...), p. 21).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas en laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder vermeld, kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten die afkomstig zouden zijn van het politiebureau van el Khadra en stemt de informatie op deze documenten niet overeen met uw verklaringen. Het medisch rapport van uw zoon O.(...) is enkel een aanwijzing dat de spraakproblemen van uw zoon te wijten zijn aan posttraumatische stress. De oorzaak van deze stress wordt echter nergens vermeld. Bovendien kan dit rapport allerm inst beschouwd worden als een bewijs dat u zelf een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging dient te koesteren. Het gerechtelijk dossier heeft enkel betrekking op de ontploffing van uw zaak in 2005, een gebeurtenis die op zich niet volstaat om te kunnen concluderen dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, temeer daar u na dit incident nog zes jaar in Bagdad verbleef. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, werkzaamheden en familiale situatie. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en

de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van derde verzoeker, de heer S.O.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 13 september 1989 geboren in el Khadra, Bagdad. U bent een sjiit van Arabische origine. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw ouders S.(...) A.(...) M.(...) S.(...) en A.(...) K.(...) A.(...) M.(...) (O.V. 6.874.124) werden aangehaald. Nadat jullie op 18 mei 2006 gedwongen werden om de wijk te verlaten, verbleef u samen met uw gezinsleden bij de zus van uw broer in de wijk Shaab. Op 13 juli 2006 werd u samen met uw neef gecontroleerd aan een

checkpoint in Shaab. Omwille van uw soennietische naam, O(...), werd u door leden van het Mehdi leger opgepakt. U werd twee dagen vastgehouden, gemarteld en mishandeld. Toen echter duidelijk werd dat u een sjiïet was en bovendien familie van plaatselijke hooggeplaatsten werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating zou u als gevolg van posttraumatische stress een tijd lang niet meer hebben kunnen praten. Na verloop van tijd praatte u terug, evenwel al stotterend. Na uw vrijlating verbleef u bij familieleden van uw moeder in Yarmouk, Haritiya, 14de Ramadan en Ma'moud. U kende daar persoonlijk geen problemen. Tijdens uw gevangenschap had u echter bekend dat uw vader een sjiïet was en uw moeder een soennietische vrouw. Sindsdien werd uw vader herhaaldelijk benaderd door leden van het Mehdi leger. Ze eisten geld, zetten hem onder druk om met hen samen te werken en wilden hem dwingen te scheiden van uw moeder. Hij kon hen echter afwimpelen met het excuus dat hij diende in te staan voor uw verzorging en kon rekenen op de steun van zijn schoonbroer die reeds lange tijd in Shaab woonde en de zoon was van de plaatselijke mukhtar. Uw vader verbleef sinds uw vrijlating afwisselend in Shaab en in uw verblijfplaatsen. Ook uw moeder kwam u herhaaldelijk opzoeken. Op 22 maart 2011 keerde u samen met uw vader terug naar jullie huis in el Khadra. Op 26 maart 2011 vond uw vader een enveloppe met een kogel. Samen met uw ouders dook u hierna opnieuw onder bij de familieleden van uw moeder. Op 28 augustus 2011 reisde u samen met uw gezinsleden via Dohuk naar Turkije. Op 30 augustus 2011 reisden jullie verder naar België waar jullie op 9 september 2011 aankwamen en asiel aanvroegen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en een medisch rapport.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader S.(...) A.(...) M.(...) S.(...) (O.V. 6.874.124). In hoofde van deze laatste werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de status van subsidiaire bescherming aangezien hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het asieldossier van uw vader besliste het CGVS als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u en uw gezinsleden niet in Bagdad kunnen verblijven omwille van sektarische redenen. Als sjiïet zou u niet in soennietische plaatsen kunnen verblijven, als soennietische vrouw zou uw echtgenote niet in sjiïtische plaatsen kunnen verblijven (CGVS S.(...), p. 9). Uw zoon O.(...) zou omwille van zijn soennietische naam niet in sjiïtische plaatsen kunnen blijven en uw zoon H.(...) zou omwille van zijn sjiïtische naam problemen kunnen ondervinden in soennietische wijken (CGVS Mahdi, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u en uw familieleden, zelfs tijdens het hoogtepunt van het sektarisch geweld in Bagdad, in zowel soennietische als sjiïtische wijken konden verblijven en jullie zich blijkbaar zonder noemenswaardige problemen vrij konden bewegen in de stad. Zo verbleef uw echtgenote tussen 2006 en 2011 hoofdzakelijk in de sjiïtische wijk Shaab. Hoewel ze enige voorzichtigheid aan de dag diende te leggen, kende ze blijkbaar geen ernstige problemen, hoewel de sjiïtische extremistische groepering, het Mehdi leger, op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote als soennietische vrouw in hun wijk woonde. Uw echtgenote verplaatste zich verder zonder problemen doorheen Bagdad. Zelf reisde u voortdurend op en neer tussen verschillende wijken en verbleef u afwisselend in zowel soennietische als sjiïtische wijken waarbij u, als sjiïet, vreemd genoeg de meeste problemen kende in de sjiïtische wijk Shaab. Uw zoon O.(...) verbleef ondanks zijn sjiïtische afkomst dan weer hoofdzakelijk in soennietische wijken waar hij geen problemen kende. Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe te concluderen dat u en uw gezinsleden omwille van jullie religieuze afkomst en omwille van gevoelige namen in de onmogelijkheid zouden verkeren om in Bagdad te verblijven. Gevraagd waarom u niet in de schijnbaar veilige wijken bleef wonen, verwijst u overigens enkel naar het feit dat het huis van de familieleden van uw echtgenote te klein zou zijn. Dit laatste argument ondermijnt in grote mate de ernst van uw problemen (CGVS S.(...), p. 3, 13, 17, 18, 22)(CGVS, p. M.(...), p. 3, 8, 9, 10, 11)(CGVS O.(...), p. 2, 3, 4, 6, 9)

Bovendien leggen u en uw gezinsleden enkele verklaringen af die de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees verder ondermijnen. U verklaart dat u en uw gezin in 2006 gedwongen werden om de wijk el Khadra te verlaten. Deze soennietische wijk zou volgens uw verklaringen volledig onder controle zijn geweest van Al Qaida. Los van het feit dat deze problemen dateren van 2005 en 2006 is het bijzonder bevreemdend en onbegrijpelijk dat u in 2011 zou zijn teruggekeerd naar deze wijk terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte was van het feit dat Al Qaida nog steeds zeer sterk

aanwezig was in el Khadra. U zou zijn teruggekeerd omwille van de wet die door Maliki werd uitgevaardigd waardoor u opnieuw aanspraak kon maken op uw eigen huis (CGVS S.(...), p. 11, 16). Gezien de voorgehouden gebeurtenissen die u en uw familieleden in het verleden zouden hebben meegemaakt, is het echter weinig geloofwaardig dat u zou beslissen om terug te keren naar de wijk waar het leven van uzelf en uw gezinsleden in gevaar was. Aangezien uzelf, uw gezin en de familieleden van uzelf en uw echtgenote in die periode nog allen woonachtig waren in Bagdad mag er worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van de veiligheidssituatie in de verschillende wijken. Uw verklaring dat u de waarschuwing van uw buren niet ernstig nam omdat u hen niet vertrouwde en vreesde dat ze uw huis wilden innemen, kan allerm minst overtuigen. Het blijkt immers dat dezelfde buren tot op heden het huis in uw naam verhuren (CGVS S.(...), p. 6, 7).

Er kan daarenboven ernstig getwijfeld worden of u in 2011 daadwerkelijk nog bedreigd zou zijn geweest in el Khadra. De documenten van de politie van el Khadra die u voorlegt, bevatten immers informatie die ernstige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze documenten. Zo blijkt vooreerst dat de documenten opgesteld zijn op 21 juni 2011, drie maanden na het voorgehouden dreigement in el Khadra. Dit zou betekenen dat u eens te meer terugkeerde naar de wijk waar het leven van u en uw gezinsleden in gevaar zou zijn, deze keer om deze door u voorgelegde documenten te laten opstellen. Bovendien wordt in beide documenten vermeld dat u op 21 maart 2011 zou zijn teruggekeerd naar el Khadra. U verklaarde echter uitdrukkelijk dat u en uw zoon pas op 22 maart 2011 naar el Khadra terugkeerden. Uw echtgenote zou twee of drie dagen voordien reeds zijn teruggekeerd naar de wijk. Vreemd genoeg wordt in het document eveneens aangegeven dat u sinds die terugkeer op 21 maart 2011 **meerdere** dreigementen zou hebben ontvangen. U beweert echter dat u enkel een enveloppe met een kogel zou hebben gevonden. Het meest opmerkelijke feit is echter terug te vinden in het document bestemd voor de onderzoeksrechtbank van Kerkh. Daarin staat immers aangegeven dat u ontvoerd werd door een terroristische groepering, een gebeurtenis waar u op geen enkel moment melding van maakt in de loop van uw asielprocedure (zie vertaling doc.).

Na het voorgehouden dreigement van 26 maart 2011 zou u bovendien nog vijf maanden probleemloos in wijken hebben kunnen verblijven waar uw beweerde belagers, leden van Al Qaida, eveneens actief zouden geweest zijn (CGVS, p. 8, 13).

Bovenstaande vaststellingen laten dan ook niet toe enig geloof te hechten aan uw bewering dat u in 2011 bedreigd werd in el Khadra.

Ook uw verklaringen over de dreigementen van het Mehdi leger in Shaab zijn weinig plausibel te noemen. Volgens uw verklaringen zou u vijf jaar lang het Mehdi leger hebben kunnen afwimpelen met het excuus dat u zich diende bezig te houden met de verzorging van uw zoon. Daarnaast zouden ze gedacht hebben dat u uiteindelijk wel met hen zou samenwerken. Hoewel ze minstens tienmaal de verblijfplaats van uw (soennitische) echtgenote en uzelf zouden hebben bezocht, blijkt er nooit iets te zijn gebeurd (CGVS S.(...), p. 10, 12, 14, 18). Dit alles is weinig plausibel zelfs indien men rekening houdt met het feit dat uw schoonbroer reeds lang in de wijk verbleef en hij de zoon was van de plaatselijke mukhtar. Bovendien stroken deze verklaringen niet met jullie eigen verklaringen over het Mehdi leger. Uw echtgenote verklaart immers dat het Mehdi leger een criminele bende is die nooit zou rekening houden met emoties (CGVS M.(...), p. 7). Zelf geeft u daarenboven aan dat het Mehdi leger genadeloze terroristen zijn (CGVS S.(...), p. 21).

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas en laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zoals eerder vermeld, kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van de documenten die afkomstig zouden zijn van het politiebureau van el Khadra en stemt de informatie op deze documenten niet overeen met uw verklaringen. Het medisch rapport van uw zoon O.(...) is enkel een aanwijzing dat de spraakproblemen van uw zoon te wijten zijn aan posttraumatische stress. De oorzaak van deze stress wordt echter nergens vermeld. Bovendien kan dit rapport allerm inst beschouwd worden als een bewijs dat u zelf een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging dient te koesteren. Het gerechtelijk dossier heeft enkel betrekking op de ontploffing van uw zaak in 2005, een gebeurtenis die op zich niet volstaat om te kunnen concluderen dat u actueel nog een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, temeer daar u na dit incident nog zes jaar in Bagdad verbleef. De overige documenten zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, werkzaamheden en familiale situatie. Ze doen echter geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Wat betreft uzelf dient eveneens te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u actueel nog een gegronde vrees voor voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het blijkt immers dat u, sjiit zijnde, na de ontvoering van 13 juli 2006 probleemloos in verschillende, hoofdzakelijk soennietische, wijken van Bagdad kon verblijven. U brengt verder geen elementen aan waaruit kan worden geconcludeerd dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren (CGVS, p. 9). Zoals uit de hierboven vermelde beslissing in hoofde van uw vader blijkt, kan er bovendien onvoldoende geloof worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2011.

Bovenstaande vaststellingen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het medisch rapport is enkel een aanwijzing dat uw spraakproblemen te wijten zijn aan posttraumatische stress. De mogelijke oorzaak van deze stress wordt echter nergens vermeld. Het rapport bevat verder geen gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u actueel een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging dient te koesteren. De overige documenten zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, passen verzoekers de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op hun eigen situatie, waarbij zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers wijzen erop dat zij van 2006 tot 2011 in een sjiitische wijk woonden, waardoor tweede verzoekster zeer goed moest opletten, aangezien zij soennitisch is. Zij hebben verklaard dat tweede verzoekster bijna nooit buiten kwam, en wanneer ze dit toch deed was zij gesluiert met andere mannen of vrouwen of in de auto. Volgens verzoekers kan niet worden verwacht dat zij met zo'n beperkte bewegingsvrijheid verder leeft. Het feit dat het huis van eerste verzoekers zus te klein was, is niet de belangrijkste reden waarom verzoekers dit huis verlieten. Het samenwonen in één huis met een andere familie was na vijf jaar niet langer houdbaar. Verzoekers wijzen er ook op dat zij geen andere keuze hadden dan naar el Khadra terug te keren. De situatie in het huis van eerste verzoekers zus was niet langer houdbaar en er waren meer dan een miljoen Irakezen teruggekeerd naar hun huis uit Syrië. Het feit dat al Qaeda uit hun huis werd gezet en eerste verzoeker de sleutels terugkreeg van de autoriteiten was een bemoedigend signaal dat de veiligheid verbeterd was. Verzoekers stellen tevens slechts vijf dagen in hun huis in el Khadra te zijn verbleven en nadat ze merkten dat het toch niet veilig was weer zijn vertrokken. Volgens verzoeker worden de vroegere feiten, zoals de vernielde zaak van eerste verzoeker en de ontvoering van tweede verzoeker niet in twijfel getrokken, hetgeen bewijst dat verzoekers gevisieerd werden. Verzoekers verduidelijken tevens dat hun huis aan een contact van de burens is verhuurd en niet door de burens in hun naam. Eerste verzoeker voert tevens aan dat hij niet anders kon dan pas in juni klacht indienen, gezien hij voordien niet de mogelijkheid zag om klacht in te dienen. Verzoekers hebben zich met betrekking tot hun terugkeer naar el Khadra slechts over één dag vergist, hetgeen niets verandert aan hun verhaal in globo. Eerste verzoeker benadrukt tevens dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaard heeft meerdere bedreigingen te hebben ontvangen. Op het Commissariaat-generaal werd dit niet goed vertaald door de tolk. Wat betreft het document bestemd voor de onderzoeksrechtbank van Kerkh voert verzoeker aan dat de ambtenaar die het document heeft opgesteld zich vergist heeft. Eerste verzoeker wijst erop dat hij en zijn zoon gedurende maanden weggingen en dat het el Mehdi leger rekening hield met het feit dat ze in de fout was gegaan bij de ontvoering. Bovendien geven verzoekers aan dat zij van enige bescherming genoten gezien de vader van tweede verzoekster mukhtar is in deze wijk en tweede verzoeksters broer werd gerespecteerd.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten over Irak/Bagdad aan dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en er herhaaldelijk bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Hij citeert uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift en besluit hieruit dat objectieve informatie aantoont dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie.

Er worden bepaalde risicogroepen gevisieerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het

verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en meent dat het gevaar dat Irakezen lopen bij terugkeer naar Bagdad even groot is dan vorig jaar, daar waar er volgens het Commissariaat-generaal een stagnatie is van het geweld.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Bagdad ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. *“De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen”*. Verzoeker wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen. Verzoeker meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord ‘individuele’ zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen. Verzoeker beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?”*.

Verzoekers voegen de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikelen, een e-mailbericht van de medeoprichter van Iraq Body Count, documenten van Refworld van 2 januari 2012 en van 19 september 2011, een pagina uit *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq”* van 31 mei 2012, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de overlijdensaktes van de zus van eerste verzoeker A.S. en van de moeder van tweede verzoekster S.A..

Per brief van 16 november 2012 bezorgen verzoekers de Raad volgende stukken: vertaling van voormelde overlijdensaktes.

Per brief van 15 januari 2013 bezorgen verzoekers de Raad volgend stuk: proces-verbaal van het politiekantoor Al Khadra d.d. 13 december 2012 (stuk 24) vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Ter terechtzitting leggen verzoekers de originele versie neer van voormeld stuk 24.

2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Verzoekers slagen er niet in afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal zoals duidelijk en omstandig uiteengezet in de bestreden beslissingen. Waar verzoekers erop wijzen dat zij van 2006 tot 2011 in een sjiitische wijk woonden, waardoor tweede verzoekster zeer goed moest opletten en tweede verzoekster bijna nooit buiten kwam of zeer voorzichtig was en niet kan worden verwacht dat zij met zo'n beperkte bewegingsvrijheid verder leeft, weerleggen noch verklaren zij de concrete vaststelling van de commissaris-generaal dat zij in zowel soennitische als sjiitische wijken konden verblijven en zich zonder noemenswaardige problemen bewegen in de stad, terwijl zij eveneens

verklaarden dat zij niet in Bagdad konden verblijven omwille van sektarische redenen, niet. Ook het argument dat het huis van tweede verzoeksters zus te klein was en het samenwonen in één huis met een andere familie na vijf jaar niet langer houdbaar is, niet afdoende is om te verklaren waarom verzoekers niet in de veilige wijken bleef wonen en zich aan het gevaar zouden blootstellen dat zij eerder hadden ontvlucht. Het is daarenboven terecht niet geloofwaardig dat eerste verzoeker en zijn gezin zouden beslissen om terug te keren naar de wijk waar hun leven in gevaar was en dit terwijl zij op de hoogte waren van het gegeven dat al Qaeda nog steeds zeer sterk aanwezig is in el Khadra (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker, p.16). Waar eerste verzoeker stelt dat er meer dan een miljoen Irakezen waren teruggekeerd naar hun huis uit Syrië, al Qaeda uit hun huis werd gezet en hij de sleutels terugkreeg van de autoriteiten hetgeen een bemoedigend signaal was dat de veiligheid verbeterd was, gaat hij eraan voorbij dat hij verklaarde dat hij wist dat al Qaeda nog steeds zeer sterk aanwezig was in el Khadra en hij zou zijn teruggekeerd op basis van de wet die door Maliki werd uitgevaardigd waardoor hij weer aanspraak kon maken op zijn huis (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 11, 16). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht oordelen dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers zouden terugkeren naar de wijk waar zij in gevaar zijn, en dit gelet op de voorgehouden gebeurtenissen die zij in het verleden zouden hebben meegemaakt. Daargelaten de vraag of verzoekers' burens hun huis in hun naam verhuurden, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaarde dat hij via zijn buurman het huis had verhuurd aan één van hun familieleden en dat de burens zich borg hebben gesteld voor de huurders (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6, 7). Nergens blijkt dat er aanwijzingen zijn dat deze burens niet te vertrouwen waren of uit zouden zijn op verzoekers' huis. Het argument dat hij niet anders kon dan pas in juni klacht indienen, gezien hij voordien niet de mogelijkheid zag om klacht in te dienen, biedt dan weer geen verklaring voor de vaststelling dat eerste verzoeker terugkeerde naar de wijk waar eerste verzoekers leven en dat van zijn gezin in gevaar zou zijn. Waar verzoekers aangeven zich met betrekking tot hun terugkeer naar el Khadra over één dag te hebben vergist en dat dit niets verandert aan hun verhaal in globo, wijst de Raad erop dat verzoeker herhaaldelijk heeft gesteld dat hij op 22 maart 2011 is teruggekeerd (stuk 4, gehoorverslag eerste verzoeker, p. 6, 11) en aldus consequent hetzelfde verklaarde. Bovendien verklaarde ook tweede verzoekster en derde verzoeker dat zij op 22 maart zijn teruggekeerd (stuk 4, gehoorverslag tweede verzoekster, p.3; stuk 5 gehoorverslag derde verzoeker, p. 7) waardoor eerste verzoekers verklaring aldus niet kan worden afgedaan als zijnde louter een vergissing. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag. Ook waar verzoekers aanvoeren dat uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat eerste verzoeker heeft verklaard dat hij minstens vijf dreigbrieven ontving na 21 maart 2011, wat hij ook gesteld heeft tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, wat echter niet goed vertaald werd, zodat zijn verklaringen wel degelijk in overeenstemming zijn met de neergelegde documenten van de politie waarin er sprake is van meerdere dreigementen sinds 21 maart 2011, kunnen zij niet overtuigen. Verzoekers verklaringen vinden echter geen grondslag in het administratief dossier. Uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat eerste verzoeker inderdaad melding heeft gemaakt van het ontvangen van minstens 5 dreigbrieven maar deze feiten situeert vóór de explosie van zijn magazijn in juli 2005, zodat deze 5 dreigbrieven geenszins betrekking hebben op de gebeurtenissen na zijn terugkeer naar de wijk el Khadra in maart 2011. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing bijgevolg terecht vast dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal slechts melding heeft gemaakt van het ontvangen van 1 dreigbrief na zijn terugkeer naar de wijk el Khadra, wat niet overeenstemt met de inhoud van de politiedocumenten die melding maken van meerdere dreigementen. Verzoekers tonen bovendien niet aan dat de tolk op het Commissariaat-generaal een verkeerde vertaling zou hebben gemaakt. Waar verzoekers voorts nog aangeven dat het document bestemd voor de onderzoeksrechtbank van Kerkh per vergissing stelt dat eerste verzoeker zou zijn ontvoerd, dient te worden opgemerkt dat het de asielaanvraag is die verantwoordelijk is voor de stukken die hij neerlegt en dat op basis van deze stukken de commissaris-generaal terecht kon stellen dat de inhoud ervan niet overeenstemt met de verklaringen van verzoekers. Ook het betoog dat verzoeker thans ontwikkelt ter verschoning van de vaststellingen inzake het el Mehdi leger, volstaat niet. Het feit dat hij en zijn zoon gedurende maanden weggingen en zij gelet op hun familieleden toch enige bescherming genoten, kan de vaststelling dat het el Mehdi leger minstens tienmaal hun verblijfplaats zou hebben bezocht en er nooit iets is gebeurd niet verklaren noch verschonen. Dat het el Mehdi leger rekening hield met het feit dat ze in de fout was gegaan bij de ontvoering is een louter speculatieve bewering zonder enige grond. Waar verzoekers aangeven dat het bewijs geleverd werd dat zij gevisieerd werden door het feit dat de commissaris-generaal de vroegere feiten, zoals de vernielde zaak van eerste verzoeker en de ontvoering van tweede verzoeker niet in twijfel trekt, gaan zij voorbij aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag. Het weze herhaald dat het het geheel is van de

in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die alsnog een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich voornamelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Met betrekking tot de door verzoekers neergelegde overlijdensaktes stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook uit de informatie die door de verwerende partij ter terechtzitting werd neergelegd blijkt dat allerhande documenten kunnen verkregen worden door corruptie en valse documenten op eenvoudige wijze kunnen gekocht worden. Overigens blijkt uit de vertaling van deze overlijdensaktes geenszins dat het overlijden van de zus van eerste verzoeker en de moeder van tweede verzoekster de problemen van verzoekers kunnen bevestigen.

Met betrekking tot het proces-verbaal van het politiekantoor el Khadra d.d. 13 december 2012 (stuk 24), stelt de Raad vast dat ook de zogenaamde originele versie louter een fotokopie betreft. Enkel de stempel, de handtekening en de datum blijken origineel te zijn aangebracht, doch de tekst betreft een fotokopie, waardoor de bewijswaarde evenzeer in het gedrang komt. Ook dient te worden opgemerkt dat het document afkomstig is van het politiekantoor in el Khadra opgesteld op 13 december 2012 en verwijzend naar 2 documenten opgesteld in juni 2011. Het is de Raad niet duidelijk waarom het politiekantoor anderhalf jaar na het opstellen van de vermelde 2 documenten het feit dat ze werden opgesteld moet bevestigen, hetgeen ook afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit document.

2.5. Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelazen. Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "*Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad*" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. Met recht kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De talrijke door verzoekers als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde persartikelen met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als de documenten van Refworld van 2 januari 2012 en van 19 september 2011, de pagina uit "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq*" van 31 mei 2012, een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body Count en verzoekers uitvoerige kritiek op het beleid van de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde informatie (SRB). Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012. De verschillende door verzoekers aangebrachte artikelen en informatie ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen

enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Voormelde vaststellingen worden overigens bevestigd in de updates van de veiligheidssituatie in Irak die door de verwerende partij aan de verweernota werden toegevoegd (Veiligheidssituatie Irak periode 13/01/2012 t.e.m. juni 2012).

Waar verzoekers menen dat het beleid van het Commissariaat-generaal aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden waardoor personen die op hetzelfde moment Irak zijn ontvlucht een verschillende beslissing kunnen krijgen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek om bescherming wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of van aankomst in België is dan ook niet dienstig.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF